

Op Hechten Grondslag.

Maar Yzik zat nog met een open mond van verbazing. — Wat kon die meid toch raar uitkomme! Ze had hem warempel aan 't schrikken gemaakt! Hij zou z'n pijp maar es opsteken. Z'n pijpje rooken, daar was ie van thuis, maar prakkezeere, daar had ie 't nie op. Of 't most dan over de vaarkens weze — hoeveel of ze nou al zoue wegen — en of z'n rekening met de koe, die kalven most, wel uit zou komme. Over die dingen kon ie met schik een poos zitten peinzen, maar lang had ie nooit tijd. Hij zou nou ook maar vroeg te bedde gaan, want hij most er den volgenden dag weer vroeg uit, en al was ie ook goed gezond, hij veulde toch wel, dat ie geen twintig jaar meer was.

— „Ik ga te bedde, Engel”, zei hij dus na een poosje, „ga jij ook?”

— „Ja, ik ga ook, ik ben klaar. Genacht baas!”

— „Genacht Engel!”

En Engel verdween in het opkamertje, waar zij haar bedstee had, terwijl Yzik een van de hooge bedsteden in het voorhuis beklom.

Den volgenden dag na den eten begon Engel weer.

— „Baas, ik ben even thuis geweest en moeder zeit, dat ik al gauw komme mot. Over een week of zes al. Weet je nou al wat je doet?”

— „Och meid, wat leg je toch te zanikke. Hoe zou ik dat nou zoo gauw in eens weten!”

— „Heb je geen zin om te trouwen, baas?”

— „Daar denk ik nou heelemaal niet over, Engel! Ze zoue me zien komme, zoo'n ouwe kerel!”

— „Nou, je mot ook niet na de jonge meiden kijke. Maar zoo eentje van over de veertig, zooals ik er een ben bijvoorbeeld.”

— „Och zwijg er toch over, meid, ik heb wel wat anders te doen! Ik had toen ik nog jong was niet eens erg in trouwen, en nou heb ik 't nog veul minder. Ik begriip niet hoe je zoo iets geks in je hoofd haalt, je bent toch anders zoo mal niet.”

Engel zuchtte opzettelijk luid hoorbaar en keerde zich om met haar rug naar Yzik toe. Toen nam zij een punt van haar boezelaar op, bracht die aan haar oogen, en zei met een huilerige stem:

— „Ik het er toch zoo'n weet van, dat ik hier vandaan mot. Ik kan er niet over, ik kan er niet over! 't Is net, of ik hier veel meer thuis hoor dan thuis.”

Yzik had Engel nog nooit zoo zien doen en zoo hooren spreken, en zijn verbazing was grenzenloos.

— „Wa ga je nou doen, meid? Krijten? Zal ik eens an je moeder gaan vragen, of je hier mag blijven?”

— „O, as je 't maar goed vraagt, weet ik wel zeker, dat ze 't goed zal vinden.”

— „Nou dan za'k er bepaald effe anloope, as je dat denkt. Krijt dan maar nie meer. Dag Engel!”

Dadelijk, toen hij 's avonds thuis kwam, vroeg Engel:

— „Ben je al bij moeder geweest, baas?”

Yzik keek bedrukt en haastte zich niet met antwoorden. Hij had klaarblijkelijk niets gunstigs te vertellen. Eindelijk zei hij:

— „Ze wil er niks van hoore, ze zeit dat je thuis mot komme.”

— „Wat heb je dan gevraagd?”

— „Nou natuurlijk of je hier mocht blijven.”

— „Zie je wel, je hebt 't niet goed gevraagd, dat dacht ik wel. Maar ik wil hier niet vandaan, ik kan er niet over, ik kan er niet over.”

En weer ging de punt van den boezelaar naar boven, en kreeg Yzik den rug van de meid te zien.

Hij voelde zich niets op z'n gemak. Zijn leven was onder grooten gemoedsrust verlopen; nu zag hij geen weg uit deze stoornis, en met krijtende meiden wist hij heelemaal geen raad. Hij stopte maar gauw z'n pijp en ging wat buiten op de bank zitten, en zoodra hij vond, dat het goedschiks kon, zei hij:

— „Ik ga te bedde, genacht Engel.”

— „Genacht baas.”

De volgende dagen deed Engel niet anders dan bij alle maaltijden verschrikkelijke tafreelen ophangen, hoe 't gaan zou, als zij weg was. De kleeren van den baas zouden in 't geheel niet onderhouden worden; hij zou wel gauw als een kiekkaster voor mirakel loopen met gaten in z'n kousen en zonder knopen aan z'n bonker. Het waschgoed en de mooie